

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/23/2018
Identifikačné číslo spisu: 4016200623
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4016200623.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): FENESTRA Sk, spol. s r.o., so sídlom Priemyselná č. 17, 953 01 Zlaté Moravce, IČO: 36 521 451, zast.: Matejka & Haluška s.r.o., IČO: 47 257 415, advokátske spoločenstvo so sídlom Lazovná č. 20, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Daňový úrad Nitra, so sídlom Damborského č. 5, 950 50 Nitra, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. septembra 2017 č.k. 11S/157/2016-59 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. septembra 2017 č.k. 11S/157/2014-59 m e n í tak, že opatrenie žalovaného č. 103351028/2016 z 15.06.2016 r u š í a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti z 20.12.2017 (č.l. 90) sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/157/2016-59 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd žalobu proti listu č. 103351028/2016 z 15.06.2016 označeným ako Oznámenie o použití nadmerného odpočtu (ďalej len „preskúmané opatrenie“ - č.l. 17) vydanému v daňovom konaní zamietol.

2. Kasačná sťažnosť sa opiera o nasledovné dôvody:

- § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“), t.j. správny súd pri odôvodnení napadnutého rozsudku sa neriadil dôsledne ust. § 139 S.s.p.,

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. správny súd nesprávne právne posúdil § 156 a súvisiace ustanovenia zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“), resp. § 95 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len

„zák. č. 511/1992 Zb.“) s korešpondujúcimi ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 7/2005 Z.z.“), najmä čo sa týka jeho vykonateľnosti formou daňového započítania.

Podľa § 1a písm. a) a e) zák. č. 511/1992 Zb. v znení relevantnom pre preskúvanú vec na účely tohto zákona sa rozumie

a) daňou daň podľa osobitných zákonov vrátane sankčného úroku a úroku, ako aj pokuty a poplatky ustanovené zákonom, ktoré spravuje správca dane,

e) daňovou pohľadávkou pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti dane,

Podľa § 35b ods. 2 tretia a štvrtá veta zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení správca dane vyrubí sankčný úrok za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti dane alebo rozdielu dane až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 63; ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie alebo dodatočné hlásenie, sankčný úrok sa vyrubí do dňa podania dodatočného daňového priznania alebo dodatočného hlásenia z dlžnej sumy uvedenej v daňovom priznaní alebo hlásení alebo v poslednom opravnom daňovom priznaní, alebo v predchádzajúcom dodatočnom daňovom priznaní, alebo v dodatočnom hlásení. Sankčný úrok sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou s výnimkou uvedenou v odseku 1 písm. e).

Podľa § 95 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa za daňovú pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. Pokuty, sankčný úrok, úrok (ďalej len "sankcia") sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie.

Podľa § 95 ods. 3 in fine zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení za daňovú pohľadávku vzniknutú pred povolením reštrukturalizácie sa považuje daňová pohľadávka podľa odsekov 1 a 7 okrem daňovej pohľadávky podľa odseku 5.

Podľa § 95 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení daňová pohľadávka, ktorá bola splatná v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie. Daňový záväzok, ktorý bol splatný v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, považuje sa za daňový záväzok vzniknutý po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie.

Podľa § 95 ods. 8 in fine zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie správca dane prihlási daňovú pohľadávku podľa odsekov 1, 3, 6 a 7 spôsobom a v lehote ustanovenej v osobitnom predpise.

Podľa § 2 písm. b), e) a f) Daňového poriadku v citovanom znení na účely tohto zákona sa rozumie

b) daňou daň podľa osobitných predpisov vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu, [...]...

e) daňovou pohľadávkou pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti dane, ak tento zákon neustanovuje inak,

f) daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane, [...]...

Podľa § 156 ods. 2 piatej až siedmej vety Daňového poriadku v citovanom znení správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatenej dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

Podľa § 158 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje za pohľadávku.

Podľa § 158 ods. 3 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň začatia reštrukturalizačného konania, alebo po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení

konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania.

Podľa § 114 ods. 1 písm. b) a f) zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení začatie reštrukturalizačného konania má tieto účinky:

b) pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú,

f) pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno voči dlžníkovi započítať.

Podľa § 120 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

Podľa § 120 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, pracovnoprávne nároky, na ktoré nárok vznikol za obdobie kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k začatiu reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepenažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len "prednostné pohľadávky"). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia.

Podľa § 121 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení prihláška sa podáva v jednom rovnopise u správcu, pričom správcovi musí byť doručená do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Na prihlášku doručenú po lehote sa neprihliada. Ustanovenie § 28 ods. 6 sa použije primerane.

Podľa § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. v citovanom znení zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

3. Preskúvaným opatrením žalovaný ako prvostupňový finančný orgán podľa § 79 ods. 1 a 7 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) oznámil žalobcovi, že časť nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2016 sa použije na úhradu daňového nedoplatku (úroku z omeškania) vyrubeneho žalovaným rozhodnutím č. 9416301/5/3971846/2013 za zdaňovacie obdobie august 2011 ,

a) časť nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2016 sa použije na úhradu daňového nedoplatku (sankčného úroku na dani z pridanej hodnoty) vyrubeneho žalovaným rozhodnutím č. 9416301/5/3970736/2013 za zdaňovacie obdobie február 2009,

b) časť nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2016 sa použije na úhradu daňového nedoplatku (úroku z omeškania na dani z pridanej hodnoty) vyrubeneho žalovaným rozhodnutím č. 9416301/5/3971927/2013 (ďalej všetky rozhodnutia uvedené pod písm. a/ až c/ spolu ako „rozhodnutia o daňových nedoplatkoch“) za zdaňovacie obdobie október 2011,

príčom všetky rozhodnutia o daňových nedoplatkoch boli vyrubené žalovaným dňa 28.08.2013.

Podľa § 79 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení pri použití daňového preplatku sa primerane postupuje podľa § 55 ods. 6 a 7; správca dane písomne upovedomí daňový subjekt o použití preplatku podľa § 55 ods. 6 a 7.

Podľa § 79 ods. 7 Daňového poriadku v citovanom znení na nadmerný odpočet, daň z pridanej hodnoty uplatnenú podľa osobitného predpisu a spotrebnú daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie, sa primerane vzťahujú odseky 1 až 6.

Podľa § 55 ods. 6 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane platbu daňového subjektu neoznačenú podľa odseku 4 použije na úhradu exekučných nákladov a hotových výdavkov, inak na úhradu jeho daňového nedoplatku, splatného preddavku na daň, nedoplatku na cle a nedoplatku na iných platbách s najstarším dátumom splatnosti v čase prijatia platby. Ak v čase prijatia platby existuje viacero

daňových nedoplatkov, splatných preddavkov na daň a nedoplatkov na iných platbách s rovnakým dátumom splatnosti, prijatá platba sa použije na ich úhradu v poradí podľa ich výšky vzostupne.

Podľa § 55 ods. 7 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak nemožno použiť platbu daňového subjektu podľa odseku 6, možno túto platbu použiť na kompenzáciu jeho daňového nedoplatku, splatného preddavku na daň, nedoplatku na cle a nedoplatku na iných platbách u iného správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad.

Podľa § 55 ods. 9 Daňového poriadku v citovanom znení použitie platieb podľa odsekov 6 a 7 správcu dane oznámi daňovému subjektu.

III.

Konanie na správnom súde

A)

4. Proti preskúmanému opatreniu podal žalobca postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“, resp. „Občiansky súdny poriadok“) prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Nitre žalobu z 29.06.2016.

5. Krajský súd v Nitre ako správny súd konajúci po 01.07.2016 v zmysle ustanovenia § 491 ods. 1 S.s.p. posúdil zákonnosť preskúmaného opatrenia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že žalobe nie je možné priznať úspech, nakoľko nie je dôvodná (viď body 26 a 55 napadnutého rozsudku). Preto postupom podľa § 190 S.s.p. prostredníctvom napadnutého rozsudku vyslovil, že žalobu zamietla z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 491 ods. 1 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 190 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

6. S poukazom na niektoré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku Správneho súdneho poriadku, ústavy Slovenskej republiky, Daňového poriadku ako aj zák. č. 7/2005 Z.z. a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd zdôraznil, že v preskúmanej veci vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (viď bod 34 napadnutého rozsudku).

7. V tejto súvislosti správny súd uviedol (viď body 41, 46 a 47 napadnutého rozsudku), že v súdnom prieskume nie je sporné, že žalobcovi daňový nedoplatok vznikol z titulu troch právoplatných a vykonateľných rozhodnutí o daňových nedoplatkoch. Avšak námietky proti vzniku daňových pohľadávok z rozhodnutí o daňových nedoplatkoch vo vzťahu k účinkom reštrukturalizačného konania mal žalobca podľa správneho súdu uplatniť v inom súdnom konaní.

8. Tiež správny súd zdôraznil (viď bod 48 napadnutého rozsudku), že :

„Ak by správca dane úrok z omeškania a sankčný úrok nevyrubil rozhodnutím, pohľadávka z tohto titulu by ani nevznikla. Na jej vznik teda nepostačuje naplnenie podmienok ustanovených v zákone (omeškanie so zaplatením dane), poznanie výšky platieb a úrokových sadzieb, ale právne významnou skutočnosťou je až rozhodnutie správcu dane v zmysle zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31.12.2013 (ust. § 63 ods. 1, § 156 ods. 2).“

9. Ďalej sa správny súd zaoberal s námietkou žalovaného (viď bod 51 napadnutého rozsudku), že meritom veci nie je rozhodnutie, ale iba oznámenie, ktoré si žalobca sám premenoval na rozhodnutie a ktoré má iba informatívny charakter, bez uloženia povinnosti daňovému subjektu.

10. Najmä s poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že preskúmané

opatrenie uvádza zákonné dôvody o použití nadmerného odpočtu daňového subjektu.

IV.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

11. Ako je uvedené v záhlaví proti napadnutému rozsudku sťažovateľ povinne zastúpený advokátom v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť, v ktorej postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2 zdôraznil nasledujúce sťažnostné body:
k § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.:

- správny súd porušil svoju povinnosť odôvodniť napadnutý rozsudok v zmysle § 139 S.s.p. o posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov sú sústredené iba v záverečnej časti pod č. 26 až 38 napadnutého rozsudku,
- o nevysporiadal sa s rozsiahlu argumentáciu sťažovateľa o nutnosti na účely reštrukturalizačného konania pohľadávku zodpovedajúcu verejnoprávny úrokom uplatniť prihláškou,
- o neodpovedal na právnu argumentáciu sťažovateľa smerujúcu k výkladu ustanovení § 156 ods. 2 piatej vety, odsek 5 alebo § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku, o akcesorickom charaktere úroku z omeškania, ako aj čo sa týka účelu reštrukturalizačného konania,

k § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.: nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 27. júla 2011, sp.zn. 7 Cdo 7/2010), t.j. správny súd neobjasnil, či neprihliadal na to, že

- povinnosť daňového subjektu zaplatiť úrok z omeškania vzniká zo zákona (ex lege) a od prvého dňa omeškania,
- jedinou výkladovou alternatívou medzi Daňovým poriadkom a zák. č. 7/2005 Z.z. je to, že správca dane je oprávnený a povinný vydať rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania výlučne za účelom jeho uplatnenia prihláškou,
- účelom inštitútu reštrukturalizácie je najmä vyriešenie všetkých právnych vzťahov dlžníka založených pred začatím reštrukturalizačného konania,
- deň začatia reštrukturalizačného konania (§ 120 zák. č. 7/2005 Z.z.) je hraničným dňom, rozdeľujúcim nároky na po reštrukturalizačné a predreštrukturalizačné nároky, pričom druhé uvedené sa vysporiadajú spôsobom stanoveným reštrukturalizačným plánom, a za tým účelom musia byť v reštrukturalizácii uplatnené prihláškou,
- úroky boli v zmysle rozhodnutí o daňových nedoplatkoch vyrubené odo dňa splatnosti daňovej povinnosti do dňa 02.02.2012,
- k vyrubeniu úrokov došlo počas reštrukturalizácie a k vykonaniu kompenzácie preskúmaným opatrením po jej skončení,
- prečo by pohľadávka na zaplatenie úroku z omeškania by mala mať v insolvenčnom konaní rôzny právny režim, ktorý výlučne závisí od okamihu rozhodnutia správcu dane,
- o navyše keď oneskorený výkon činnosti správcu dane by mal v insolvenčnom konaní zakladať výhodnejšie postavenie z hľadiska vymožitelnosti takejto pohľadávky,
- prečo úrok z omeškania nie je možné v kontexte reštrukturalizácie považovať za záväzok akcesorický k daňovej povinnosti,
- o funkcia je rovnaká, t.j. zabezpečovacia (preventívna), kompenzačná a sankčná,
- sťažovateľ sa správnou žalobou nedomáhal zrušenia rozhodnutí o daňových nedoplatkoch, nakoľko o nároky z preskúmaného opatrenia je v zmysle § 114 ods. 1 písm. f) v spojení s §120 ods. 1 a § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. sa stali ex lege nevymáhateľnými,
- oprávnenie správcu dane vyrubiť úroky z omeškania a otázka vymáhateľnosti takto vyrubených úrokov; ide o samostatné otázky.

12. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané opatrenie a vec vráti správny súdu na ďalšie konanie.

B)

13. V spise predloženom kasačnému súdu sa vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti nenachádzalo.

C)

14. Podaním z 29.05.2018 označeným ako doplňujúce stanovisko sťažovateľ dal do pozornosti kasačného súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžf/2/2016 zo dňa 23. mája 2017 (ďalej len „rozsudok sp.zn. 1Sžf/2/2016“), ktorého časti na podporu svojich argumentov citoval.

IV.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že preskúmané opatrenie nie je zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. súladné so zákonom a súčasne krajský súd žalobu zamietol, preto v súlade s revíznou právomocou mu zverenou zákonodarcom kasačný súd rozhodol o zmene napadnutého rozsudku krajského súdu tak, že zrušil preskúmané opatrenie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. januára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

1/ K dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.: nepreskúmateľnosť

17. Ako prvý dôvod kasačnej sťažnosti musí kasačný súd vyhodnotiť dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko tento dôvod je zásadnou prekážkou vykonania prieskumu podľa druhého namietaného dôvodu kasačnej sťažnosti. Uvedený prvý dôvod kasačnej sťažnosti v medziach sťažnostných bodov nepovažuje kasačný súd za naplnený a preto ho na základe nižšie uvedených právnych argumentov odmieta.

18. Kasačný súd vychádza z toho, že sťažovateľ označuje napadnutý rozsudok ako nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný vo vzťahu k uplatneným žalobným bodom a že tento postup správneho súdu mu odňal právo na spravodlivý proces. S poukazom na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu (najmä publikované pod č. R 111/1998) kasačný súd zastáva naďalej názor, že sťažovateľom tvrdená nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko predstavuje neprijateľnú výnimku z výkonu súdnej moci a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, musí byť testovaná preukázaním absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Samotná subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s formou, štruktúrou a obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku je v tomto prípade nepostačujúca.

19. Prvým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) je to, že ide o také vady v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď

tento neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (napríklad rozsudok ESĽP z roku 2009 vo veci Sutyazhnik proti Rusku.), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (napríklad rozsudok ESĽP z roku 2003 vo veci Ryabykh proti Rusku).

20. Druhým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia [najmä rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] je právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu a na to nadväzujúce kasačného súdu (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

21. Správny súd v napadnutom rozsudku postupoval v intenciách ust. § 139 ods. 2 S.s.p. Iba pre úplnosť kasačný súd k forme a štruktúre odôvodnenia využitým správnym súdom konštatuje, že v úvode napadnutého rozsudku (body č. 2 až 6 napadnutého rozsudku) sa nachádza stručný priebeh daňového konania a stručné zhrnutie preskúmaného opatrenia. Nasleduje podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného (body č. 7 až 25 napadnutého rozsudku). Po všeobecnej časti odôvodnenia svojej právomoci a prehľade dotknutých právnych ustanovení (body č. 26 až 33.1 napadnutého rozsudku) už správny súd prezentoval posúdenie skutkových tvrdení a právnych argumentov (body č. 34 až 56 napadnutého rozsudku). Záverom správny súd odôvodnil, prečo dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie - oznámenie trpelo takými vadami, ku ktorým by musel prihliadnúť (bod č. 55 ako aj bod č. 39 napadnutého rozsudku). Pre kasačný súd je forma a štruktúra odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočná.

2/ Nesprávne právne posúdenie - písm. g/:

22. Sťažovateľ prostredníctvom ďalšieho dôvodu namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t.j. meritum sporu [kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.]. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/10/2018 zo dňa 13. septembra 2019) na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

23. Naznačený dôvod je relevantný iba, ak je nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom (resp. nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky správnym súdom) zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Preto nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne môže spočívať v tom, že použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

24. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že pri výklade právnych predpisov a ich inštitútov nemôže správny súd k nim pristupovať len z hľadiska gramatického výkladu ale musí si spoľahlivo ustáliť zmysel a účel dotknutej právnej normy. Nakoľko sťažovateľ za základ svojich sťažnostných bodov (najmä bod č. 22 kasačnej sťažnosti) označil s poukazom na niektoré časti rozsudku sp.zn. 1Sžf/2/2016 to, že

„použitie Nadmerného odpočtu na úhradu úrokov je v rozpore s § 114 ods. 1 písm. f) ZKR, nakoľko sa jedná o nároky, ktoré vznikli pred začatím jeho reštrukturalizačného konania, a ktoré sa tak v dôsledku

ich neuplatnenia v reštrukturalizácii prihláškou a následného potvrdenia reštrukturalizačného plánu žalobcu súdom stala ex lége nevymáhateľnou v zmysle ust. §120 ods. 1 v spojení s ust. § 155 ods. 2 ZKR. Otázka oprávnenia správcu dane vyrubiť úrok z omeškania a otázka vymáhateľnosti takto vyrubených úrokov sú totiž nepochybne samostatnými otázkami teda skutočnosť, že Žalobca nepodal správnu žalobu, ktorou by sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí o vyrubení, nie je spôsobilá nijako podporiť zamietnutie Žaloby v predmetnej veci. “

a správny súd k takto formulovaným žalobným bodom vyslovil svoje právne závery pri aplikácii tak Daňového poriadku ako aj zák. č. 7/2005 Z.z. v bodoch č. 47 až 50. napadnutého rozsudku, bude sa kasačný súd s týmito právnymi závermi zaoberať.

25. Kasačný súd sa stotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že cieľom reštrukturalizačného konania je vyriešenie všetkých právnych vzťahov dlžníka založených pred začatím reštrukturalizačného konania, predovšetkým však všetkých peňažných nárokov voči dlžníkovi založených na skutočnostiach alebo skutkových dejoch (predstavujú podľa zákona právny dôvod vzniku nárokov), ktoré sa odohrali pred začatím reštrukturalizačného konania.

26. Obdobný právny názor je možné zistiť z osobitnej časti dôvodovej správy k návrhu zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý obsahuje nasledujúci zámer zákonodarcu pre vymedzenie jeho účelu: „Účelom návrhu zákona je usporiadať majetkové pomery dlžníka v prípade jeho úpadku a to formou reštrukturalizácie jeho podniku alebo generálnou exekúciou jeho majetku. Spoločným znakom týchto foriem usporiadania majetkových pomerov dlžníka je uspokojenie veriteľov dlžníka v čo najvyššej miere a podľa možnosti v čo najkratšom čase. Rozdeľujúcim znakom týchto foriem usporiadania majetkových pomerov dlžníka je hľadisko zachovania podniku dlžníka. V prípade reštrukturalizácie je zachovanie podniku dlžníka základným predpokladom úspechu reštrukturalizácie. Naproti tomu v konkurze spravidla pôjde o rýchle ukončenie prevádzkovania podniku dlžníka a následný rozpredaj majetku dlžníka za účelom kolektívneho uspokojenia veriteľov dlžníka.“

27. Pre kasačný súd je nepochybné, že celý proces reštrukturalizácie dlžníka je kombinovaný ekonomicko-právny proces, kedy poverené osoby zvažujú prínosy tohto procesu pre trhové prostredie (začlenenie dlžníka do trhového prostredia alebo jeho majetkovú likvidáciu) a súčasne prínosy pre splatenie svojich pohľadávok (veritelia). Až na ich odporúčanie súd povoľuje reštrukturalizáciu úpadcu. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd odkázať na dôvodovú správu, v ktorej sa vyzdvihuje význam plánu ponúkaného riešenia ako jedného z najťažších a technicky najnáročnejších úkonov v procese reštrukturalizácie. Samotné vypracovanie jednotlivých riešení sanácie dlžníka je vo svojej podstate po stránke odbornej veľmi náročné a vyžaduje si zabezpečenie čo najväčšej interakcie medzi dlžníkom, veriteľmi a správcom pri príprave týchto dokumentov. Uvedený záver správny súd čiastočne tiež objasnil v bode č. 50 napadnutého rozsudku.

28. Aj pre kasačný súd je predstaviteľný zámer zákonodarcu, ktorý viaže proces reštrukturalizácie (t.j. uspokojenia veriteľov) na ustálenie a následnú stabilizáciu dotknutého majetku

- uložením povinnosti (§ 112 zák. č. 7/2005 Z.z.) najmä dlžníkovi, aby súdu pred povolením predložil množstvo relevantných dokumentov (napríklad posudok správcu, zoznam majetku a zoznam záväzkov dlžníka ako aj účtovné závierky),
- ako aj oprávnením správcu kontrolovať úkony dlžníka (§ 114 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z.),

pričom pod pojmom ustálenie majetku úpadcu chápe kasačný súd nielen zisťovací postup správcu smerom k inventarizácii aktív ale aj pasív, v tomto prípade záväzkov dlžníka. Preto zákonodarca podporil publicitu jednotlivých relevantných rozhodnutí prostredníctvom obchodného vestníka.

29. Vyššie uvedená publicita právne relevantných úkonov počas procesu reštrukturalizácie, resp. reštrukturalizačného konania má aktivizovať veriteľov dlžníka, aby sa zapojili do procesu inventarizácie majetku dlžníka s tým, že v zmysle § 121 zák. č. 7/2005 Z.z. prihlasujú svoje pohľadávky v stanovenej lehote pod hrozbou, že po uplynutí lehoty sa na nich neprihliada. Aj v tomto závere nie je spor medzi sťažovateľom a správnym súdom.

30. Avšak základný výkladový rozpor medzi sťažovateľom a správnym súdom je pri výklade charakteru pohľadávky, ktorej základom sú úroky z omeškania podľa § 156 Daňového poriadku, resp. pôvodného inštitútu sankčných úrokov podľa § 35b zák. č. 511/ 1992 Zb. (viď obsah rozhodnutí o daňových nedoplatkoch) v spojení s ust. § 114 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. V tejto súvislosti kasačný súd iba zopakuje základné časové údaje vyplývajúce zo spisu správneho súdu:

- a) daňové úroky boli vyrubené za oneskorené platby dane z pridanej hodnoty alebo dane z príjmu v rokoch 2009 (č.l. 20) alebo 2012 (č.l. 18 a 23),
- b) uznesenie Okresného súdu Nitra z 15. mája 2013 o začatí reštrukturalizačného konania (Obchodný vestník dňa 22.05.2013),
- c) uznesenie Okresného súdu Nitra z 21. júna 2013 o povolení reštrukturalizácie (Obchodný vestník dňa 28.06.2013),
- d) dňa 29.07.2013 uplynutie lehoty na podanie prihlášok (§ 118 ods. 1 in fine zák. č. 7/2005 Z.z.),
- e) rozhodnutia o daňových nedoplatkoch z 28.08.2013,
- f) uznesenie Okresného súdu Nitra z 31. januára 2014 o potvrdení reštrukturalizačného plánu (Obchodný vestník dňa 07.02.2014).

31. Rovnako ako sťažovateľ aj kasačný súd v rozsahu a obsahu pojmov úroky z omeškania ako aj sankčné úroky nevidí podstatný rozdiel. Takisto je jednoznačné z porovnania ustanovení týkajúcich sa postupu správcu dane pri oznámení o začatí reštrukturalizačného konania a jeho pokračovania, že neexistujú podstatné rozdiely medzi úpravou v Daňovom poriadku (Piata časť - Zodpovednosť za porušenie povinností) a úpravou v predchádzajúcom zák. č. 511/1992 Zb. (Druhá časť - § 35 až § 35d). Z uvedeného dôvodu bude kasačný súd označovať obidva sankčné inštitúty pre skutkový stav ako je v preskúmvanej veci samej ako „daňové úroky“.

32. Správny súd (bod č. 44 napadnutého rozsudku) ďalej konštatoval, že rozhodnutia o daňových nedoplatkoch boli splatné až 27.12.2013. Preto podľa jeho argumentácie správca dane nemohol prihlásiť do reštrukturalizačného konania tieto daňové nedoplatky žalobcu pred začatím reštrukturalizácie, keďže ešte neexistovali a daňové úroky nie sú príslušenstvom pohľadávky.

33. Najvyšší súd už vo svojej staršej judikatúre (vyššie uvedený rozsudok 1Sžf/2/2016) vyslovil opačný právny názor:

„31. Preto Najvyšší súd sa nemôže stotožniť s názorom krajského súdu, že až momentom osobitného vyrubenia úroku z omeškania, hoci toto možno doterajšia prax správcov dane podporovala, úrok z omeškania ako osobitná pohľadávka vzniká, t.j. s konštitutívnymi účinkami.

Naopak, Najvyšší súd musí zdôrazniť, že z charakteru úrokov z omeškania ako súčasti dane vyplýva, že vznikajú spoločne s istinou s tým, že majú narastajúcu tendenciu (§ 156 ods. 2 piata veta Daňového poriadku), pričom pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že zákonodarca v súčasnom znení priamo ako koniec lehoty pre narastanie úrokov z omeškania stanovil ako referenčný dátum deň začatia reštrukturalizačného konania.“

34. Potom je nepochybné, že pre vznik daňových úrokov je nutné naplniť zákonné podmienky (§ 35b ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. alebo § 156 ods. 1 Daňového poriadku), ktoré majú objektívny charakter (existencia rôznych foriem splatnej dane, pasivita daňového subjektu a plynutie času). V deň naplnenia uvedených zákonných podmienok povinnosť daňového subjektu zaplatiť daňové úroky vzniká preto na základe zákona bez ohľadu na to, či správca dane autoritatívne potvrdí ich existenciu formou rozhodnutia (deklaratórne účinky), a daňový subjekt sa tejto, čo do kvantity narastajúcej povinnosti zbaví až ich zaplatením. Práve v tomto sa zhodujú daňové úroky s úrokmi vymedzenými súkromnoprávnou úpravou, nakoľko ich zakotvenie v právnej úprave preventívne núti daňový subjekt k splneniu daňovej povinnosti, kompenzujú možnú ujmu verejnoprávnych financií a postihuje sankčne daňového dlžníka svojou narastajúcou vysokou hodnotou. Obdobný charakter má postih konania daňového subjektu, ktoré je spojené s nepodaním, resp. s omeškaným podaním daňového priznania.

35. Aj pre kasačný súd je nepochybné, že uplatnením svojej právomoci vydat' rozhodnutie o daňových úrokoch správca dane nerozhoduje o vzniku týchto daňových úrokov ale naopak naplňa účel

(podmienky pre svoj postup) smerujúci k nútenému vymáhaniu takejto daňovej povinnosti. Preto aj rozhodnutia o daňových nedoplatkoch v preskúmvanej veci majú stále iba deklaratórne účinky.

36. Hore uvedený právny názor kasačného súdu podporuje aj text ustanovení § 95 ods. 1 veta druhá a tretia zák. č. 511/1992 Zb., ktoré *expressis verbis* za pohľadávky pre účely konkurzu označujú aj pohľadávku, ktorá nebola vyrubená správcom dane, resp. aj sankčné úroky iba vtedy, ak mohli byť (napríklad objektívna nemožnosť vykonania daňovej kontroly pred reštrukturalizáciou) správcom dane vyrubené do povolenia reštrukturalizácie. Právnu skutočnosťou, ktorou je deň začatia reštrukturalizačného konania, oprávnenie správcu dane vyrubiť daňový úrok z daňovej povinnosti splatnej pred týmto dňom zaniká.

37. Obdobne zákonodarca postupoval pri časti Daňového poriadku týkajúcej sa reštrukturalizácie, kedy navyše výslovne oprávnil správcu dane na vyrubenie úrokov z omeškania priebežným spôsobom (§ 156 ods. 2 šiesta veta Daňového poriadku). Rovnaké právne závery vyslovil Najvyšší súd v rozsudku sp.zn. 1Sžf/2/2016 tak, že „pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že zákonodarca v súčasnom znení priamo ako koniec lehoty pre narastanie úrokov z omeškania stanovil ako referenčný dátum deň začatia reštrukturalizačného konania.“

38. Je nepochybné, že vo vzťahu k Daňovému poriadku (resp. k predchádzajúcemu zákonu č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov) je nutné zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov označiť za *lex specialis* (§ 158 ods. 5 Daňového poriadku) so všetkými právnymi dôsledkami. Preto sa zákonodarca vyjadruje „zdržanlivo“ pre prípad skutkových situácií, kedy dochádza k stretu obidvoch právnych predpisov.

39. Existencia insolvenčného procesu vo forme reštrukturalizácie rozdeľuje v zmysle § 120 zák. č. 7/2005 Z.z. záväzky dlžníka voči veriteľom na dve kategórie, a to na a) pred reštrukturalizačné pohľadávky (§ 120 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z.) a b) reštrukturalizačné, resp. prednostné pohľadávky (§ 120 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z.), čo sa prostredníctvom § 158 Daňového poriadku, resp. § 95 zák. č. 511/1992 Zb. preberá. Na pred reštrukturalizačné pohľadávky, t.j. na pohľadávky, ktorých vznik sa viaže na splnenie zákonných, resp. zmluvne-zákonných podmienok v čase pred povolením reštrukturalizácie, sa striktnie viaže proces ich prihlásenia.

40. Žalovaný a s ním aj správny súd odmietli argumentáciu sťažovateľa, že svojou povahou povinnosti sťažovateľa ako daňového subjektu zaplatiť daňové úroky vznikli pred procesom reštrukturalizácie. Kasačný súd však s prihliadnutím na vyššie uvedené základné časové údaje (viď bod č. 29) má preukázané, že k porušeniu daňových povinností sťažovateľom v zmysle rozhodnutí o daňových nedoplatkoch došlo v roku 2009 a 2012, t.j. v zmysle § 120 zák. č. 7/2005 Z.z. sa nenaplnili podmienky na posudzovanie povinnosti zaplatiť daňové úroky ako prednostnej pohľadávky.

41. Ak by však kasačný súd pripustil, že právne posúdenie veci správnym súdom (najmä už citovaný bod č. 44 a nasl. napadnutého rozsudku) je správne, t.j. že správca dane nemohol prihlásiť do reštrukturalizačného konania daňové nedoplatky sťažovateľa pred začatím reštrukturalizácie (podľa správneho súdu ešte neexistovali) a ich existencia ako nároku správcu dane z titulu daňových nedoplatkov vznikla až právoplatnými rozhodnutiami daňových orgánov (správca dane a žalovaný), potom by nepochybné došlo

- a) k zmareniu základného účelu reštrukturalizačného konania (viď body č. 25 a 26) a tiež
- b) k porušeniu zásady rovnosti účastníkov insolvenčného konania.

42. Porušenie zásady rovnosti by viedlo bez existencie primeraného legitimizačného dôvodu k zvýhodneniu správcu dane ako veriteľa pohľadávky, ktorá odvodzuje svoju existenciu z verejného práva oproti iným veriteľom pohľadávok vzniknutých na základe súkromného práva, a to napriek skutočnosti, že ich nároky voči sťažovateľovi boli rovnako založené na skutkových dejoch, ktoré nastali z právneho

hľadiska v totožnom čase (pred začatím reštrukturalizačného konania), ako správne uviedol sťažovateľ.

43. Na základe vyššie uvedených právnych názorov je nutné posudzovať zákonnú povinnosť sťažovateľa zaplatiť daňové úroky ako pohľadávku pred reštrukturalizačnú, ktorú mal správca dane prihlásiť postupom podľa § 121 zák. č. 7/2005 Z.z. Zákonnodarca s uplynutím zákonnej lehoty na podanie prihlášky v zmysle citovaného ustanovenia zák. č. 7/2005 Z.z. spája fikciu ustálenia stavu pasív dlžníka (viď bod č. 28). Preto je celkom logický výkladový záver, že v zmysle § 155 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. ten veriteľ, a v preskúmvanej veci je to správca dane, ktorý pohľadávku tvorenú povinnosťou daňového subjektu zaplatiť daňové úroky riadne a včas neprihlásil, tak mu zaniklo právo vymáhať túto pohľadávku.

44. Ustanovenia § 77 v spojení s § 55 Daňového poriadku sú z hľadiska systematického výkladu zaradené v Tretej časti Daňového poriadku s označením Platenie dane. Z obsahu ustanovení aplikovaných správcom dane v preskúmvanej veci pre kasačný súd jednoznačne vyplýva, že išlo o spôsob platenia dane, u ktorého absentovala dobrovoľnosť sťažovateľa. Nakoľko zo zisteného skutkového stavu nie je preukázané, že by správca konal v zmysle § 121 zák. č. 7/2005 Z.z., potom konanie správcu dane zavŕšené vydaním rozhodnutí o daňových nedoplatkoch nespĺňa svoj základný účel (viď bod č. 35) v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky. Na uvedenom základe musí kasačný súd označiť napadnuté opatrenie ako vydané v rozpore so zákonom a preto aj pristúpil k aplikácii svojej revíznej právomoci.

V.

45. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne právne posúdil aplikáciu dotknutých ustanovení Daňového poriadku a jeho podriadenie zák. č. 7/2005 Z.z. pri vyhodnotení charakteru pohľadávky, ktorá sa opiera o povinnosť sťažovateľa zaplatiť daňové úroky. Kasačný súd sa nestotožňuje s právnymi závermi vychádzajúcimi zo skutkových zistení, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku. Počas konania kasačný súd mu z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

46. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté svojej staršej judikatúry (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1Sžf/2/2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 20 a contrario § 22 ods. 1 S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

47. Kasačný súd na rozdiel od rozsudku sp.zn. 1Sžfk/4/2018 z 27. júna 2019 dospel k názoru, že napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený. Bude preto úlohou dotknutého orgánu verejnej správy, aby v ďalšom daňovom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov kasačného súdu (§ 469 S.s.p.) konal a na ich základe rozhodol.

48. Kasačný súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania by bolo potrebné.

49. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd postupom v zmysle § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 a 3 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nastalo.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Podľa § 467 ods. 3 S.s.p. platí, že ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).